

LLEÓ XIV
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres 18 de març de 2026

Catequesi. Els documents del Concili Vaticà II.

II. Constitució dogmàtica *Lumen gentium*. 4. L'Església, poble sacerdotal i profètic

Benvolguts germans i germanes, bon dia i benvinguts!

Avui voldria aturar-me novament en el segon capítol de la constitució conciliar *Lumen gentium* (LG), dedicat a l'Església com a poble de Déu.

El poble messiànic (LG 9) rep de Crist la participació en l'obra sacerdotal, profètica i real en la qual es porta a terme la seva missió salvadora. Els Pares conciliars ensenyen que el Senyor Jesús ha instituït mitjançant l'Aliança nova i eterna un regne de sacerdots, i ha constituït els seus deixebles en un «sacerdoci reial» (1Pe 2,9; cf. 1Pe 2,5; Ap 1,6). Aquest sacerdoci comú dels fidels es dona amb el baptisme, que ens capacita per a retre culte a Déu en esperit i en veritat i a «professar davant els homes la fe rebuda de Déu a través de l'Església» (LG 11). A més, gràcies al sagrament de la confirmació, tots els batejats «són més perfectament vinculats a l'Església, són dotats amb especial força de l'Esperit Sant i d'aquesta manera són més obligats, com a autèntics testimonis de Crist, a difondre i a defensar alhora la fe, de paraula i d'obra» (*ibid*). Aquesta consagració és a l'arrel de la missió comuna que uneix els ministres ordenats i els fidels laics.

En relació amb això, el papa Francesc observava: «Mirar el poble de Déu és recordar que tots ingressem en l'Església com a laics. El primer sagrament, el que segella per sempre la nostra identitat i del qual hauríem d'estar sempre orgullosos és el baptisme. Per ell i amb la unció de l'Esperit Sant, [els fidels] “són consagrats a ser casa espiritual i sacerdoci sant” (LG 10), així doncs tots formem el sant poble fidel de Déu» (Carta al President de la Comissió Pontifícia per a l'Amèrica Llatina, 19 de març de 2016).

L'exercici del sacerdoci reial s'esdevé de moltes maneres, totes elles encaminades a la nostra santificació, sobretot participant en l'ofrena de l'eucaristia. Mitjançant la pregària, l'ascetisme i la caritat activa testimoniem una vida renovada per la gràcia de Déu (cf. LG 10). Tal com ho sintetitza el Concili, «la característica sagrada i orgànicament estructurada de la comunitat sacerdotal és aplicada a la pràctica tant pels sacraments com per l'exercici de les virtuts» (LG 11).

Els Pares conciliars ensenyen a més que el poble sant de Déu participa també en la missió profètica de Crist (cf. LG 12). En aquest context introdueix el tema important del sentit de la fe i del consens dels fidels. La Comissió Doctrinal del Concili precisava que aquest *sensus fidei* «és com una facultat de tota l'Església, gràcies a la qual reconeix en la seva fe la revelació transmesa, distingint entre el que és vertader i el que és fals en les qüestions de fe, i al mateix temps penetra més profundament en ella i l'aplica més plenament a la vida» (cf. *Acta Synodalia*, III/1, 199). El sentit de la fe pertany per tant a cada fidel no a títol individual, sinó com a membres del poble de Déu en el seu conjunt.

La *Lumen gentium* concentra l'atenció sobre aquest darrer aspecte i el relaciona amb la infal·libilitat de l'Església, a la qual pertany la infal·libilitat del romà Pontífex en servir-la. «La totalitat dels fidels, que han rebut la unció de l'Esperit Sant (cf. 1Jn 2,20 i 27), no

es pot equivocar en creure, i manifesta aquesta seva prerrogativa peculiar mitjançant el sentit sobrenatural de la fe de tot el poble, quan “des dels Bisbes fins als darrers fidels seglars” expressa el seu consens universal sobre coses de fe i de costums» (LG 12). L'Església, per tant, com a comunió dels fidels que inclou òbviament els pastors, no pot errar en la fe: l'òrgan d'aquesta seva propietat, fonamentat en la unció de l'Esperit Sant, és el sentit sobrenatural de la fe de tot el poble de Déu, que es manifesta en el consens dels fidels. D'aquesta unitat, que el Magisteri eclesial custodia, es dedueix que cada persona batejada és un subjecte actiu d'evangelització, cridat a donar un testimoniatge coherent de Crist d'acord amb el do profètic que el Senyor infon a tota la seva Església.

L'Esperit Sant, que ens ve de Jesús ressuscitat, dispensa de fet «entre els fidels de qualsevol estament gràcies, especials i tot, amb les quals els prepara i disposa a fer-se càrrec de les diverses obres i obligacions profitoses per a la renovació i més àmplia edificació de l'Església» (LG 12). Una demostració peculiar d'aquesta vitalitat carismàtica és oferta per la vida consagrada, que contínuament brosta i floreix per obra de la gràcia. També les formes associatives eclesials són exemple lluminós de la varietat i de la fecunditat dels fruits espirituals per a l'edificació del poble de Déu.

Benvolguts, despertem en nosaltres la consciència i la gratitud d'haver rebut el do de formar part del poble de Déu, i també la responsabilitat que això comporta.